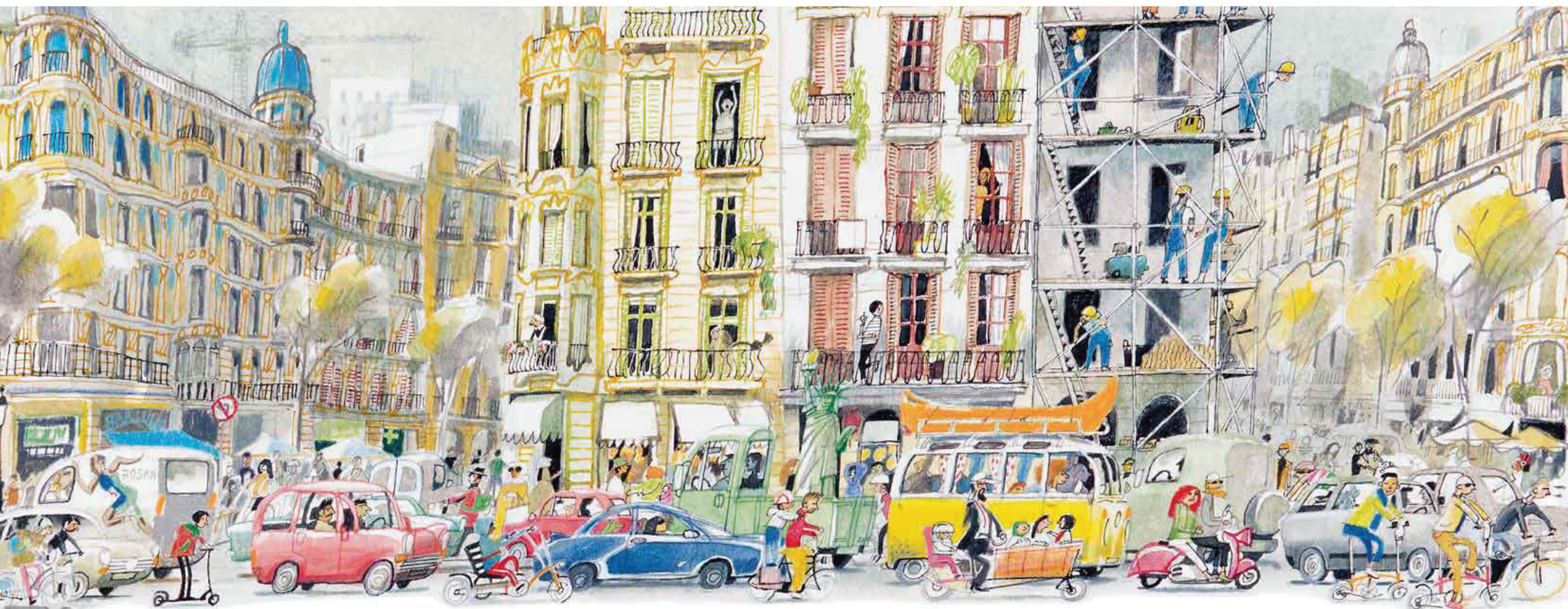

Fragment uit: De boom met het oor, Annet Schaap, geïllustreerd door Philip Hopman © 2019, Querido.
Alle rechten voorbehouden. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden in de klas en mag niet verder worden verspreid. Voor iedere andere verveelvoudiging en/of openbaarmaking door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, dient vooraf schriftelijke toestemming te worden verkregen van Querido. Tekst- en datamining niet toegestaan.

De allerhoogste boom in het park torent met gemak
boven alle andere uit.
Zijn takken lijken wel tot in de wolken te reiken, geen vijf
mensen samen kunnen zijn stam omspannen.
Leg je hoofd in je nek en kijk. Wat een reus.

Wat de mensen niet weten, maar de dieren allemaal wel,
is dat in de stam van de boom, zo halverwege, een oor zit.
Een oor dat echt luistert.
Het kan het gras horen groeien, de wind horen ritselen,
het kan het kleinste vogeltje horen zeuren om een worm.
Als het nog beter luistert, hoort het oor hoe, ver beneden,
zijn wortels zich de grond in boren, voorbij de woelende
wormen, voorbij de kabels met telefoongesprekken, ver
voorbij de buizen met het vuile water van de mensen,
daar groeien ze geruisloos dieper en dieper.

In de stad om het park heen gaat dat groeien met veel meer lawaai. Hoge gebouwen steken overal hun koppen op, maar niet vanzelf en niet geruisloos. Oude muren, die er al eeuwenlang stonden, worden **KLABAM** omgegooid. **SCHRAAP** en **RATEL** wordt er puingeruimd, er worden heipalen de grond in gejaagd, beton wordt gestort, ijzer gebogen, er wordt rammelend op steigers geklommen door mannen met helmen, en uit een radio schreeuwt muziek, alsof er nog geen herrie genoeg is.

En tussen het bouwen door raast de stad gewoon verder, zoeken auto's hun weg, kruipen bussen als ronkende rupsen, stroomt er een wilde rivier van fietsers en voetgangers. Overal is wel iets. Schreeuwt wel iets, ratelt iets, moet er iets langs, want iedereen heeft haast en wil ergens anders zijn dan waar hij is. En snel een beetje, want zo meteen gaat het nog regenen ook.

Het gaat regenen.

Druppels tikken op de bladeren van de boom. Eerst een paar, dan heel veel. Het water druipt langs de stam met het oor.

Bomen kunnen nergens heen om te schuilen. Ze staan vastgegroeid op de plek waar ze ooit zijn begonnen. De boom met het oor staat in de regen en luistert en groeit, zijn wortels omlaag, zijn takken omhoog.

De regen tikt ook tegen de ruiten van de school.

In de klas is het stil, de kinderen hebben rekenen. Ze moeten grote getallen bij andere grote getallen optellen zodat ze nog grotere getallen krijgen, groter en meer, en het duurt ontzettend lang tot het drie uur is en ze eindelijk op mogen houden. Daar verlangen ze allemaal naar, maar één verlangt het meest. Het is een kleine

jongen die knoeit in zijn schrift, omdat hij telkens aan iets anders moet denken.

Er is iets gebeurd vandaag, bij gym. Hij heeft iets ontdekt en het liefst van alles wil hij het aan iemand vertellen. Hij wil het zo graag dat het bijna uit hem barst.

Maar 'Ssst!' sist de juf, elke keer als hij het probeert. Straks. Straks als het drie uur is en de school uitgaat. Het duurt ontzettend lang. Druppels glijden langs de ruiten. Langzaam, net zo langzaam als de tijd.

Maar hoe langzaam ook, de tijd tikt toch altijd wel door en dan, eindelijk, gaat de bel.

Ook de boom in het park hoort de bel. Hij zucht van verlichting. De hele klas zucht van verlichting. De jongen zucht het hardst.